

ปีใหม่

คุณที่รัก
หยุดครึ่งนี้สักนิดเถอะ
หยุดเพื่อรับเอาอิสรทัศน์ไปบรรจข่องว่างความนึกคิดของคุณ
ว่าถึงถึงวัน วันหนึ่งบ้าง
วัน ปี ไ ห ม่
นามธรรมที่เป็นผลพลอยได้จากความโง่เขลาของมนุษย์
มนุษย์ผู้ซึ่งเกิดมาเพื่อที่จะแสวงง ไล่หน้าากโดยเฉพาะ
คุณที่รัก

หยุดพักสายตาของคุณลงสักครู่ละ
หรีดทั้งสองข้างของคุณลง สลักเอาอคติที่เกาะอยู่ในใจ ทั้งไป
เห็นความสว่างในความมืดบ้างไหม ?

ระหว่างรอยต่อที่คาบเกี่ยวกัน วันจรวัดวัน, ปีจรวัดปี
วันเริ่มแรกของปีใหม่กับวันสุดท้ายของปีเก่า
คุณเห็นอะไรผุดผกแตกต่างกันไปบ้าง
ตะวันดวงเดียวบนฟากฟ้า หยคหนึ่ง มิไหวถึงหรือ ?
กุญดอกไม้อีสขาวกลับกลายเป็นสีดำ
คนระย้าเมื่อวันวานนี้ อย่างเท่าก้าวเขาสู่ปลัดแห่งความคิในวันนี้แล้ววี
เปล่า

คุณที่รัก
เรากำลังปล่อยให้เงาของเรามัวตัวเราเองอยู่
บคบังและซ่อนเร้นเพื่อที่จะหลอกลวงตัวเองได้สะดวกและง่ายดายยิ่งขึ้น
“มนุษย์เราหลอกลวงตนเองได้สนิทแนบเนียนกว่าสิ่งอื่นเป็นไหน ๆ” ปราชาญว่า
เพียงเพื่อการให้วันปีใหม่เป็นสะพานที่ทอดถึงกันระหว่าง กิเลส, ตัณหา กับมนุษย์
การเพียรพยายามที่จะแสวงงเพื่อแผ่ความสุข (อันจอมปลอม) ที่คนมีอยู่แค่ผู้อื่น
ดื่มและกินกันอย่างไม่อื่น รวกับจะประกาศให้รู้ถึงการเฉลิมฉลองอันมีคหขบ
อคิเรกกับผลพลอยได้ทางกามารมณั ที่เพื้อญช้องแะกับแะดวงชีวิตวันนี้ แม้เพียงชั่วครู่ชั่วยาม
ก็แค่นั้นแหละ มนุษย์

คุณที่รัก
วันใหม่ของปีใหม่ก็คล้ายกับวันเก่าของปีเก่าอันแหละ
ตะวันบนฟ้านี้ ก็ไอ้ดวงเดียวกันกับตะวันที่ส่องแสงเมื่อวันวาน
ดอกไม้สีไหน ๆ ก็มีไค้กลับกลายป็นสีดำ
เพียงแต่
ดอกไม้แห่งพรหมจารีในมนุษย์ แหกยับเขินในวันนี้ ดอกแล้วดอกเล่า เหมือนนัคคัน

สุวิทย์ เทียรทอง